



ALEX GARCIA

Jornet, aventurer de l'any, va reunir 700 persones en l'acte d'ahir a l'auditori d'RBA

# La vida simple

## EL MIRADOR

Rosa M. Bosch



“Quan fa 30 hores que corres i et passa un ós pel costat, no li fas ni cas. En l'únic que penses és en dormir o en tallar-te les cames pel mal que et fan... Vaig parar i vaig dormir 40 minuts a terra, els meus millors 40 minuts”, recordava ahir Kilian Jornet davant un auditori integrat per empresaris, i algun polític, en l'acte organitzat per RBA per celebrar la seva designació com a aventurer de l'any per part de National Geographic. L'anècdota va passar fa cinc anys a la Tahoe Rim Trial, una cursa salvatge entre Califòrnia i Nevada de 265 quilòmetres, que va acabar en temps rècord, 38 hores i 32 minuts.

Les imatges que es van projectar de Jornet, de 26 anys, corrent per crestes de vertigen i esquiant per parets impossibles i les seves reflexions sobre la vida, la mort, el risc, la natura, van fascinar un públic d'americana. D'entrada va corregir la conductora de l'acte, Pilar Calvo, quan el va presentar enumerant la llarga llista de tí-

tols que ha guanyat. “No em reconec en les etiquetes, només sóc un mamífer més”. Va reivindicar la solitud i la simplicitat a la muntanya i en la seva vida quotidiana. Després d'haver viscut en una quinzena de llocs, tot el que li fa falta ho té a la furgoneta. “Necessito estar sol el 70 o 80% del temps, a la muntanya, que és un mirall”. Coincideix amb l'alpinista francès Lionel Terray en

**Kilian Jornet:**  
“La muntanya, materialment no és res, espiritualment ho és tot”

gairebé tot: “És qui va definir més bé què significa la muntanya: materialment no és res, espiritualment ho és tot”. Va reconèixer que el risc enganxa, i que per això cal saber dosificar-lo.

Va parlar del seu Everest del 2015, la culminació del seu projecte Summits of my Life, que aquest any el portarà al McKinley, a Alaska, i a l'Aconcagua,

a l'Argentina. Tot i que és tímid i poc amant dels actes socials, va desgranar amb ganes algun detall del seu Everest. Anirà a l'Himàlaia com va al Pirineu o als Alps, amb una motxilla amb les coses bàsiques, en estil superlleuger, sense l'ajuda de xerpes, ni oxigen, ni cordes que facilitin el camí cap al cim. Però, sisplau, no el copieu. “La llibertat és no seguir a ningú, tenir només un model és matar-te a tu mateix”. Allà, al Sostre del Món, fusionarà els seus coneixements com a corredor i com a alpinista. Pujar i baixar d'una tirada. Una nova era en l'himalaisme del segle XXI. “Crec que la primera vegada a l'Everest no ho aconseguirem, però si no ho proves...”.

Quan s'enfronta a aquestes activitats d'alt risc considera vital que aflori la por, un sentiment que jutja indispensable per continuar respirant. “M'estimo la vida, m'estimo somiar, però potser em trobo la mort pel camí... Però la vida és a fora, no al sofà”.

“És perillós enamorar-se d'en Kilian?”, va preguntar la presentadora. “Enamorar-se és més perillós que la muntanya, però la vida sense perill és molt avorrida”.